

Улрихъ.

Ето сега-е. Хайде, хайде! Исканиѣ ли да бже ржката ми тврда? Не трѣнери! (Мансфелду). Азъ ща па да намѣра писмото. То са намира тамо горе. (Вжскачва са по витата сжлба и са изгубва.)

Мансфелдъ.

Младо момиче! Бжди за бога тврда! Въ една женска сжлза тврде чѣсто са намира, моя дщерко, честта на мжжѣтъ, а понѣкоганиѣ и сждбата на цѣлъ единѣ народъ. (Елиза, безъ да говори нѣщо, улавя Мансфелдовата ржко. Въ тая сжща минута са чува викъ въ горнята стая. Улрихъ слаза чо сжлбата тичешкомъ. Лицето му е блѣдо, а косата му е разрошена.)

Елиза.

Боже мой, що е това? . . . Улрихе, какво ти стана?

Улрихъ.

Писмото! Писмото не е тамъ! Санджчето е праздно! . . . Елизо, нѣкой е дохождалъ тука! Дохождалъ ли е нѣкой, Елизо? Кажи ми. Ти, несчастно момиче, си оставила вратата отворена, когато си излазила.

Елиза.

Вжможно ли е това? . . . Не. . . Азъ не помна. . . Но за какавъ интересъ е станала тая кражба? Не скриваше ли ти отъ сичкиятъ свѣтъ сжществуванieto на това писмо? Кой е можѣлъ да го земе? . . . Тжрси ли добре?

Улрихъ.

Тжрсихъ! Азъ ти казвамъ, че санджчето е праздно! Боже милосердни! Това е страшно несчастие! Какъ ща азъ да пристѣгна сега до графѣтъ? Съ какавъ предъ